

Aida HANCER

Născută la 15.03.1989 în Suceava, actualmente elevă în clasa a XII-a la Colegiul Național „Petru Rareș” din localitate, Aida Hancer este o răsfățată a concursurilor literare, recoltând în ultimii doi ani numeroase premii în mai toată țara, dintre care selectăm Marile Premii la Concursul „Vasile Alecsandri” – Bacău 2006, Concursul de Poezie „Provers”-Nicula – 2007, Concursul Național de Poezie „Tudor Arghezi”-Tg-Jiu – mai 2007, Festivalul Național de Poezie „Costache Conachi”-Tecuci – 2007, Festivalul Național de Poezie „Lira de Argint”-Alexandru Sihleanu – 2007, sau Premiul I la Concursul de Poezie „Arena cu visători”-Pitești – 2007 (pe lângă alți lauri la Ploiești, Săvîrșin, Năsăud, Sibiu, Suceava, Botoșani, Pitești, Tîrgoviște, Caransebeș, Caracal, Brăila). Cea mai recentă distincție: Premiul al II-lea la Concursul Internațional de Creație Literară „Veronica Micle” – 2007. A publicat în numeroase reviste din țară: „Bucovina literară”, „Convorbiri literare”, „Dacia literară”, „Luceafărul”, „Ateneu”, „Oglinda literară”, „Argeș”, „Poezia” ș.a.

poem cu o singură limită lipsă

oamenii buni au pe corp semne din timpuri
și sînt transparentî ca niște vite
fără nume
nevinovați ca un fel de intenții și se vor
pictați pe pereții caselor noastre
ei au ridicată pe umeri veșnicia steag
lor le intră în inimă
ca într-o felie de carne lichidă
steagul
și lumina iese din ei și ocolește
pînă la al șaptelea neam
sîntem fericiți că tocmai acum scriem
cînd nu mai avem
despre ce că tocmai acum
cînd oamenii despicați umblă după iertări

în același melc ne stau înțelepciunea și
fericirea
și cîinele mare bătrîn împușcat
mai sus de cer

noi poate sîntem cei cu un fel de dreptate
cîntă în noi sucită
coloana
în timp ce unii se ridică prin puterea unei
alte coloane
spre infinit

cînd oasele feței se mișcă atunci infinitul
devine capcană
și credem

drum 1

un om bun poate scoate cîndva din
mormînt un copil
și-i poate lega în jurul gîtului
bani de aur
oricare din ei oricum ar gîndi
ar fi atunci
la fel de sfinți
în ei ar încăpea șapte zile lucrătoare
un cîmp
crescut sub picioare de Dumnezeu
sau o liniște

mușcată cel mai adesea de îngeri pictați

așa sîntem noi
sîntem unii din alții se naște mama
întregă
fiul fără inimi
copiii copiilor noștri
fără cuvînt
incompleți și albi
ne aruncăm în lumină

ne aruncăm în lumină ca să-i simțim
timpul

oamenii au destulă vreme
pentru petele de zăpadă și pentru
vînătoare
și din lumina lor
se aud rugăciuni

un om bun știe întotdeauna că nici un
copil
în nici un mormînt
nu e definitiv

(((())

din cînd în cînd luptăm
și lovim
cu mai puțin de jumătate de trup
și atunci

cei care sînt și cei care nu sînt
primesc și-și împart
gunoiul de umbră

douămii(la)

sîntem moderni și facem din asta cîntece
de alungat păsări
purtăm fire de păr de femeie pe coapse
ca un blestem
care cere din dragoste dragoste și din
astea toate
copiii estivali purtați pe spatele ars
de soare
scriem pe mese peste fructe
ne scriem numele

și palmele noastre vor soare să atingă
sau deloc
doamne să ne unească un fulger legînd
laolaltă pe aceeași distanță
inimi de cauciuc
și împărăția noastră în saci de carne
doamne s-o sacrifici pînă cînd plînge
înăbușit ca să știm
că mai mult decît noi sînt șiroaie de zile
în care ne spălăm în aceeași apă
și umplem marele T cu umbre domestice
ne pierdem
umplem colțuri și ne umple rugina
de casă
cu femei și schimbări de temperatură
pentru legăturile de cruce noi vrem
un ou și mai mare

și cu cît lipsim mai mult din viața noastră
ni se pare
că sîntem prieteni buni dintotdeauna
și ne-am dat mîinile peste șerpii din ape
la început
e o jumătate de sfirșit în care credem
așa cum vedem
cu ochii pămîntul crăpat și rugăciunile
toate
supuse la vot

sîntem moderni și din asta nu se mai face
carul cu boi
lumina de astăzi nu mai e sfință
cînd o aprinzi și umbli cu picioarele
goale
în hol

și tu știi că sîntem mulți și ne ducem
moartea
în noi
și-o naștem
și-o hrănim cu lapte de mamă

și dă-ne nouă un fel de botez

voi fi o foaie de geam ca să te cureți
prin mine în sîngele tău